

ST·OLAV

K A T O L S K T I D S S K R I F T

N R. 17

1967

Biskop John W. Gran vier den 33 år gamle Arne Fjeld til prest. Sammen med biskopen står dominikanernes provinsialvikar i Norden, pater Gregoire og prioren i klosteret i Oslo, pater Raulin. (Se ellers side 264.)

REDAKSJONELT:

HUSET PÅ MARIENLYST

Kuriereformen er dagens store nyhet i den katolske kirke og vi har en gjennomgåelse av de viktigste punkter i pavens apostoliske konstitusjon på side 264 i dagens nummer. Men vi vil også allerede her gjengi noen få ord av en erfaren Roma-korrespondent, Alan McElwain som skriver følgende i Catholic Herald:

«Uansett fra hvilken side man betrakter reformene i den romerske kurie, er det helt overbevisende tydelig at paven endelig har gitt kurien med sin arkaiske form en ny plan og linje som skal sette den istand til virkelig å bistå ham med ledelsen av den katolske kirke i dagens moderne verden.»

Og han føyer til:

«Den store forandring av kuriens apparat og arbeidsform, den første siden den ble grunnlagt av pave Sixtus VI i 1655 tilfredsstillende kanskje ikke alle de kritiske røster. Men pavens beslutninger er viktige og gledelige. Meget vil nå avhenge av de menn som får de forskjellige poster i kurien. Og pave Paul selv som har lansert disse reformene må se til at de blir gjennomført.»

NEW YORK: En kjent amerikansk teolog og en av Kirkens store eksperter i spørsmålet om religionsfrihet, pater John Courtney Murray S.J. er død, 62 år gammel.

NEW YORK: 225 legfolk fra 12 amerikanske stater har, ifølge en fransk kilde, dannet en legmannsorganisasjon. Organisasjonen skal blant annet virke for «en ekte, fri og ansvarlig legfolkets røst i Kirken» og arbeide for «en utveksling av tanker på alle plan både innenfor og utenfor den kristne menighet».

Sammenslutningen skal nå utarbeide en rapport til den ameri-

kanske biskopkonferansen om følgende åtte emner:

Ekteskapet og familien, sognets og bispedømmets administrasjon, undervisningen, meddelelsesmidlene, menneskets verdighet, økumenien, liturgien og sognets liv.

FREIBURG: Det tyske forlaget Herder i Freiburg har meddelt at det foreløpig ikke vil bli gitt kirkeleg tillatelse til å trykke den nye hollandske katekismen i tysk oversettelse.

LONDON: En arbeidsgruppe som representerer Kirkenes Verdensråd og den katolske kirke har meddelt Rådets sentralkomitee som nå møtes på Kreta at «den kristne enhets sak for øyeblikket ikke vil bli fremmet ved at den katolske kirke slutter seg til Rådet».

LONDON: Pave Paul har sendt en personlig gave på 2000 pund til det nye kapellet som bygges under jorden på London Airport. Kapellet skal kunne brukes av de forskjellige trossamfunn: anglikanere, katolikker og frikirkelige, og det har fra alle parter kommet inn betydelige gavebeløp.

RICHMOND: Den katolske borgermester i byen Richmond-upon-Thames, Bernhard Bligh og 250 unge mennesker vil delta i en MOT SULTEN-aksjon. Sammen med representanter for åtte forskjellige kristne ungdomsgrupper fra forskjellige trossamfunn vil borgermesteren delta i en marsj på nærmere fem mil langs Themsen for å minne ungdommen om dagens situasjon i de nødlidende nasjoner.

NESTE NUMMER

Neste nummer av St. Olav kommer den 23. september.

Redaktøren er bortreist de kommende to ukene.

GUDSTJENESTER PÅ SØN- OG HELLIGDAGER	Stille messe	Høymesse
OSLO: St. Olavs kirke, Akersveien 5. Biskopen og prestegården 20 72 26. Sogneprestkontoret 20 72 44	7.00 9.00 9.45 og 19.00	11.00
St. Hallvard kirke, Fransiskanerne, Enerhauggt. 4, tlf. 67 23 83	8.35 18.00	11.00 —
St. Dominikus kirke, Dominikanerne, Neuberggaten 15, tlf. 55 07 71	8.15 9.00 11.30	10.00 —
Vår Frue Villas kapell, Montebello, Ullernchausséen 52, tlf. 55 81 21	8.30	—
Grefsen kapell, Glads vei 23, tlf. 212355	9.00	10.30
Lunden kloster, Øvre Lunden, tlf. 21 25 87		10.00
ARENDAL: St. Franciskus kirke, Tyholmen, tlm. 22 209	8.00	11.00
BERGEN: St. Paul kirke, Christiesgt. 16, tlf. 15 410	9.00 19.00	11.00 —
Vår Frue kirke, Helleveien, tlf. 57 353 — 57 707	9.30 19.00	— —
DRAMMEN: St. Laurentius kirke, Cappelensgt. 1, tlf. 83 20 19	8.30	10.30
FREDRIKSTAD: St. Birgitta kirke, Kongens gt. 9, tlf. 11 438	9.00	11.00
HALDEN: St. Peters kirke, Kristian V's pl. 1, tlf. 81 168	8.00	10.45
HAMAR: St. Torfinns kirke, Torvg. 113, tlf. 23 751	8.30	11.00
HAUGESUND: St. Josefs kirke, Haralds gt. 21, tlf. 23 195	8.30	11.00
HØNEFOSS: St. Theresia kirke, Vesterngt. 5, tlf. 21 266	8.00	10.30
KRISTIANSAND S.: St. Ansgar kirke, Kirkegt. 3, tlf. 24 225	8.00	10.30
LILLEHAMER: Mariakapellet, Weidemannsgt. 3, tlf. 52 550	—	10.00
LILLESTRØM: St. Magnuss kirke, Romeriksgt. 1, tlf. 71 28 85	8.30	11.15
MOSS: St. Mikael's kapell, Ryggeveien 24, tlf. 51 038	—	11.00
PORSGRUNN: Vår Frue kirke, Sverres gt. 26, tlf. 50 793	7.45	10.45
SARPSBORG: St. Olavs kapell (1. og 3. søndag) O. Haraldssonsgt. 49, tlf. 53765	17.30	—
STABEKK: Maria kirke, Nyveien 17, tlf. 53 77 35	8.30 19.00	10.45
STAVANGER: St. Svithun kirke, Dronningens gt. 8, tlf. 25 534	8.00	10.30
TØNSBERG: St. Olavs kirke, Sandefjordsgt. 1, tlf. 11 949	8.00	10.45
TRONDHEIM: St. Olavs kirke, Prinsensgt. 2a2 Biskopen og prestegården tlf. 21 214	8.45 19.00	11.00 —
St. Elisabeth hospital, Ila tlf. 21 670	6.15	—
KRISTIANSUND N.: St. Eysteins kirke, Flintegt. 5, tlf. 72 779	8.00	11.00
LEVANGER: St. Torfinns kirke og St. Eysteins sykehus, Jernbanegt. 29	8.30	11.00
MOLDE: St. Sunniva kirke, Parkveien 23, tlf. 51 467	8.30	11.00
ÅLESUND: Vår Frue kirke, Nørvesund, tlf. 37 558	8.30	11.00
TROMSØ: Vor Frue kirke, Storgt. 94 Biskopen og prestegården, tlf. 3604	8.15	10.30
St. Elisabeth hospital, Mellomveien 15, tlf. 2101	6.20	—
BODØ: St. Eysteins kirke, Hernesveien 22, tlf. 21 783	8.15	10.30
HAMMERFEST: St. Mikael kirke, Salsgt. 52, tlf. 1447 (I. VII—31. VIII (St. Elisabeth Institutt, tlf. 1392)	19.00 8.00	10.30 10.30
HARSTAD: St. Sunniva kirke, Skolegt. 4, tlf. 1205	8.00	10.30

HUSET PÅ MARIENLYST

Norsk Riksringkasting — radio og fjernsyn — er under kritikk. Selvfølgelig — det skal den være. For et stats-monopol i massemedia-sektoren er det den eneste demokratiske løsning, at en vaktstom opinion følger den nøye og formulerer sine reaksjoner. Det vet de godt selv, folkene på Marienlyst, og om det virker som om de har utviklet asbest-hud overfor kritikken, bør en vel huske på at det dreier seg om deres arbeidsplass og daglige liv — ingen kan virke og trives i et konstant klima av motstand. Det er vel i kringkastingen som det er i pressen, at det er de misfornøyde og arrige som skriver — de tilfredse er tausere. Det kan slite på humøret og forrykke dømmekraften, både i et studio og i en redaksjon, i retning av en «fred er dog det beste, ikke at man noe vil»-holdning. Det er så menn hverken lyttere, seere, eller lesere virkelig tjent med.

Kritikken mot NRK har vært atskillig skjerpet de siste par årene, enten den har tatt akademiske former, med program-analyser og statistikker, eller har artet seg som nokså bastante folkeaksjoner med underskrifter på dokumenter, hvor gammeldags borgerlighet, kristelighet og nasjonalromantikk noen ganger har inngått selsomme forbindelser. At der, fraregnet den rimelige feilslagsmargin som virksomheten i en så utsatt og lynsnar formidling som kringkastingen har krav på, virkelig har foreligget en «slagside» i retning av radikale politiske og kulturelle programmer, er visst mange enige om. Men langt viktigere synes oss noen iakttagelser i forbindelse med årsakene til at NRK kan gi dette inntrykk.

Rekrutteringen til kringkastingsyrket er ikke, som noen av de mer nyanseløse kritikerne synes å tro, en sammensvergelse bygget på kameraderi. Yrket er åpent for alle kvalifiserte, og om NRK-staben ved kritisk ettertelling viser seg å ha en eller annen slagside, sier det kanskje litt om at yrket vurderes som viktigere på enkelte hold enn på andre. Kritikken kan med andre ord vendes til atskillig selvkritikk — for eksempel til kristelig hold. Det norske kristenfolk reiste for noen dager siden — med Kringkastingsens uvurderlige hjelp! — hele ti millioner kroner til misjonen. Det er gode penger til et godt formål. Men hvor er den norske kirkes institutt for utdanning av kristne opinions-arbeidere, for presse, kringkasting og TV? Hvor er den frie studio-virksomhet fra kirkens side som i andre land (vi tenker blant annet på Vest-Tyskland og Frankrike) gir stats-kringkastingen konkrete programtilbud? Hvor er de fonds som en tier fra hver av de hundre tusener av kristelige protesterende kunne reise til et moderne kirkelig opinionsarbeide i Norge? Alle som gidder å stille disse spørsmålene på kristelig hold aner vel også svarene: Det norske kristenfolket, hvis gavmildhet og økonomiske evne er meget betydelig, prioriterer sine penger på en måte som setter slike behov meget langt nede på listen, om de overhodet kommer i betraktning. Misjonen — den indre og den ytre — trenger sine millioner. Men der er andre behov, som når det gjelder det kristne nærvær i vårt samfunn og vår kultur er helt livsviktige. De går foreløpig for lut og kaldt vann.

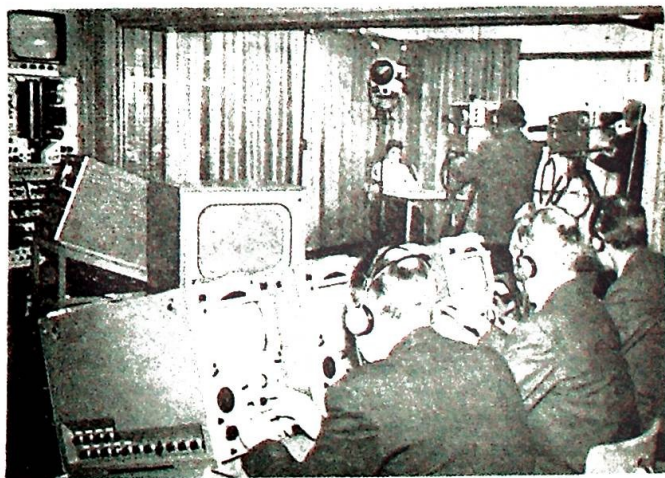
Dersom en teller etter, blir en overrasket over sendetiden i NRK når det gjelder religiøse programmer.

På papiret er den hellige grav tilsynelatende vel forvart. Men neppe i realiteten. Uten å gå inn på de mer kvalitets-svake programmer (morgenandaktene har vært svært i søkelyset), må en vel, som magister *Tore Lindbekk* realistisk gjorde det i en NRK-analyse nylig, sette et stort spørsmålstegn ved den frivillig *avgrensede* karakter de religiøse sendinger har fått. Det er som om den isolasjonistiske «båsementaliteten» fra norsk kristenliv har trengt helt inn i vårt mest moderne masse-medium. NRK-ledelsen kan med beinharde tall på bordet og atskillig rett si: De kristelige har rundelig fått sitt — hva maser de etter? Svaret er, eller burde være: Kristendom er ikke en *kvote*, om aldri så tilfredsstillende. Kristendom er et nærvær — på tvers av programmene og i fri samtale, hvor en ikke bare kan gi, men også må ta imot. Erkjennelsen av at vårt faktiske samfunn i dag *ikke* er et «kristent» samfunn, og en statsmonopolisert kringkasting *ikke* kan være en kristelig forpliktet institusjon, burde åpne for en ny og åpen programpolitikk hos dem som forvalter Guds rike i eteren. Kringkasting har i Norge alltid, på godt og vondt, hatt en sterkt oppdragende karakter. Er det uvirkelig å konstatere at også de kristelig sinnede lyttere trenger oppdragelse — ikke bare fóring med de kjære, gamle sannheter i den kjære, gamle form. «Folk har den kringkasting (og presse) de fortjener,» sier enkelte. Det er for billig. Ansvarlige folk i massemediene vet at de helst skulle ha litt mer — en innføring i en ny virkelighet der mennesker av helt forskjellig livsgrunnlag i virkeligheten er utlevert til hverandre som aldri før.

Kanskje bør en betraktning som denne avsluttes med en blomst, i tillegg til alle de tistler NRK får på sitt bord. Vi katolikker er, på papiret, en *meget* liten minoritet i Norge. Vi tar sjelden, nærmere sagt aldri initiativer for å prege et program i NRK. Det er institusjonen selv som ofte, åpent og fordomsfritt, fører vår kirke og vårt liv inn i sendingene, når som helst den finner det informasjonsmessig forsvarlig.

Det hører også med i det brogete bildet av huset på Marienlyst.

HRM.

Kringkasting er et åpent yrke — interesserer det kirken å dyktiggjøre folk for det?

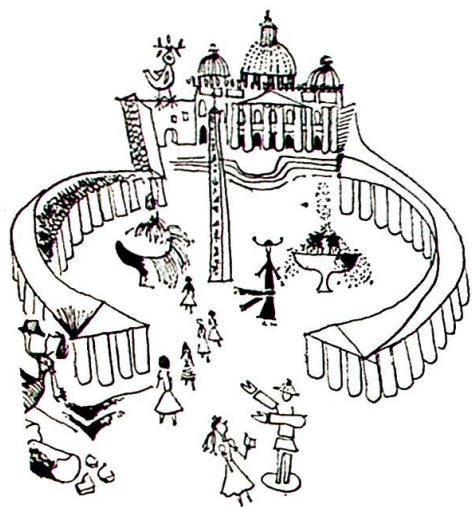
BEORDRINGER

Et av de viktige løftene fra det annet Vatikan-konsil, en gjennomgripende reform av Kirkens sentraladministrasjon, den romerske kurie, er nå innfridd. I et dokument på 47 sider har pave Paul VI — med virkning fra 1. januar 1968 — satt i verk en internasjonalisering, fornyelse og demokratisering av kurien som, ifølge et tysk bispedømmeblad, «overgår selv det optimistene håpet på».

De viktigste punkter i den apostoliske konstitusjon er kanskje at paven gir lederen av det nyomdannede statssekretariat eller pavelige sekretariat fullmakter som mer svarer til en stats- og utenriksministers stilling. Endringen gjør embedets innehaver til pavens høyre hånd, både i Kirkens indre forhold og overfor fremmede makter. Sekretariatet får samtidig første-plassen i kurien, og det vil bli holdt regelmessige «kabinettmøter»

av lederne av de forskjellige kongregasjoner under statssekretærens ledelse.

Som et helt nytt embede opprettes videre et finansministerium, prefektoret for økonomiske anliggender. Det skal for første gang bringe Kirkens besiddelser inn under en sentralisert administrativ ledelse, det skal oppstilles et årsbudsjett til pavens godkjenning og tas i bruk moderne statistiske hjelpemidler.

KVINNE-KONGRESSEN

600 delegerte fra alle verdens kanter samles i Rom 4.-7. oktober på Verdensunionen for Katolske Kvinneorganisasjoners kongress. Som representanter for Norges Katolske Kvinneforbund reiser formannen, fru Dagny How, søster Felicia, søster Helene Margrethe og forbundets sekretær, fru Sonia Mortensen.

Ikke-katolske observatører vil for første gang delta i kongressen som observatører.

Kongressen kommer til å legge stor vekt på foredrag, samtaler og diskusjoner om voksenopplæringen, og man vil også forsøke å analysere forbindelsen mellom Verdensunionen og de forskjellige nye råd som nå er opprettet i Kirken, ikke minst legmannsrådene.

NORSK DOMINIKANER

Pater Arne Fjelds presteinnvielse i St. Dominikus i Oslo var en mektig opplevelse. Augustkvelden var riktignok tung av asfaltvarmen, alle de brennende lysene oppe mot alteret inne i kirken gjorde sitt, det var tettpakket av folk (mange sto under hele den to timer lange

seremonien.) Ingen ting av dette spilte visst likevel noen avgjørende rolle. For det første var det en av landets egne sønner som ble vigslat — av biskop Gran. Videre tok man for første gang i bruk et vigselssrituale på norsk og overførte ved hjelp av et nytt høytaleranlegg hvert

EN KLOVN

Jeg har en venn i London som hver sommer sender meg en liten historie om korte prekener.

En sommer var det for eksempel den om presten som en dirrende het julsøndag gikk frem og sa omtrent dette: «Det er varmt i dag. Forferdelig varmt. Det er bare et sted som er varmere. Se til at dere ikke havner der. Amen.»

Min venn innestår for at dette virkelig har hendt i hans sognekirke i en forstad til London.

I år kom han personlig over med en ny historie. Han sier at det hendte en

søndag morgen da messen ble lest i hans kirke. Etter Evangeliet trådte presten altså igjen frem og sa:

«Hvis det er noen av dere som har bedt til Gud om å få slippe preken i dag, så har han hørt dere. Jeg har nemlig ikke tid fordi det er en ekstra messe i kirken i dag. Vil dere alle sammen reise dere mens vi leser Credo.»

Denne vennen min fra London sa da han stakk til meg denne siste historien:

— Jeg har skjønt lenge at det er noen av leserne som er for alvorlige til å fatte alvorret bak den masken din. Derfor sender jeg deg stadig slike sanne historier.

Jeg må tilstå at jeg ble litt imponert av meg selv da han sa det, en smule.

Joo, prekenenes lengde har lenge vært en kjepphest for meg, det er riktig det.

Syv minutter må være toppen for en preken. Det er få som kan si noe betydningsfullt som krever mer enn syv minutter.

Selv om det skulle være midt på kaldeste vinteren.

Apropos det, i den gamle St. Hallvardkirken i Urtegaten i Oslo hendte det et par ganger midtvinters at presten var ekstra kort, det hendte han bare sa:

— I dag blir det ingen preken. Det er for mange kuldegrader her inne.

Men altså, dette med alvorret bak masken. Hvor finnes det egentlig i dag, jeg har pratet meg helt bort, er jeg redd.

Nå, kanskje finnes det noe her:

Da jeg selv en eneste gang fikk forsøke meg med en preken i fransiskanernes nye kirke — på «massekomedidagen» — så holdt jeg visst på i nesten et kvarter.

Pinlig. Jeg som er legmann og alle ting, progressiv og litt radikal og barnefar og kledd i mørkeblå skjorte.

Nesten et kvarter.

Jeg har lagt merke til at fransiskanernes prior skotter med en viss skadefryd på meg nå når han selv holder på vel lenge. Jeg er uskadeliggjort.

BARE FOR 5 ÅR

Beordringene til stillinger i kurien gjelder ikke mer på livstid, men bare for et tidsrom av fem år. Paven kan forlenge funksjonstiden med nye fem år når han ønsker det. Ved en paves død løses automatisk omtrent alle kuriemedlemmer fra sine poster. Arbeidet i den Hellige Stols departementer anses for en tjeneste og ikke for en karriere som sikrer rett til forfremmelser, sa en talsmann for paven på en pressekonferanse da Konstitusjonen ble offentliggjort.

Tidligere i sommer har paven i en *Motu Proprio* åpnet mulighetene for biskoper som forblir i sine bispedømmer til også å være medlemmer av kuriens forskjellige organer. Ifølge en

engelsk pressemelding vil 87 biskoper bli utnevnt til slike poster for å gjøre sentraladministrasjonen representativ for verdenskirken.

Efter den nye Konstitusjon som avskaffer flere av de gamle avdelingene av kurien, vil sentraladministrasjonen i den katolske kirke se slik ut:

Et statssekretariat eller pavelig sekretariat.

Et råd for Kirkens offentlige anliggender.

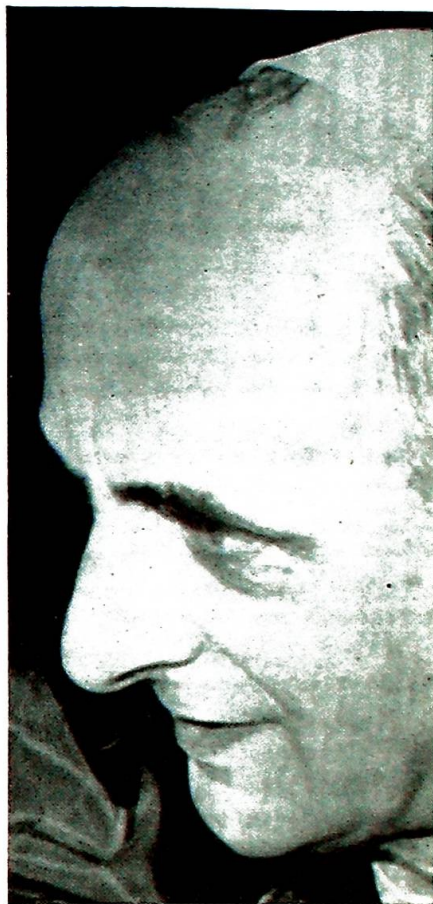
Kongregasjonen for troslæren.

Kongregasjonen for de orientalske kirker.

Kongregasjonen for biskopene.

Kongregasjonen for sakramentene.

(Forts. side 272)

PRESTEVET I OSLO

ord til alle i menigheten, klart og tydelig. Selv biskopens mest lavmælte, nesten fortrolige ord til ordinanden ble lette å oppfatte og forstå. Og endelig, Allehelgenslitaniets ble sunget med norsk tekst.

Vigselen ble foretatt under en konselebrert pontifikalmesse med biskop John W. Gran, prioren i Le Saulchoir i Frankrike, pater de Contenson, dominikanernes provinsialvikar i Norden, pater Gregoire,

prioren i klosteret i Neberggaten, pater Raulin — og den nyinnvidde prest.

Ministranter under messen var tre som studerer til prest: Jørgen Herler, Josef Plocinski og Per Bjørn Halvorsen samt dominikanernes legbror Per Klingberg.

Musikken til det nye Allehelgenslitaniets var lavet av pater Thoralf Norheim.

Foruten dominikanere, fransiskanere og sekulargeistlige fra Oslo, med generalvikaren i spissen, så man i kirken flere av prestene fra andre menigheter i Syd-Norge, bl. a. mgr. Sund fra Hauge-sund, pastor Høgh fra Lillestrøm, pastor Anton Taxt fra Moss, pastor Laudy fra Drammen, pastor Rommelse fra Porsgrunn og pastor Bzdyl fra Hønefoss. Til stede både i kirken og under mottagelsen etterpå var mange av Arne Fjelds slektninger og representanter for våre søsterkongregasjoner.

I forbindelse med høytideligheten ble det gitt en kort redegjørelse: Hva er presten viet til?

«I dag vil en ny norsk prest bli viet i Oslo. Hvem han blir viet til, kan ingen være i tvil om. Å være prest er å tilhøre Gud. Men det er vanskelige i noen få ord å presisere hva han blir viet til, hvilke oppgaver han får seg betrodd.

Den som ønsker et utførlig svar, blir henvist til konsildekretet *Presbyterorum Ordinis* om prestenes tjeneste og liv. Det ville være en god og

(Forts. side 274)

LESERNE SKRIVER

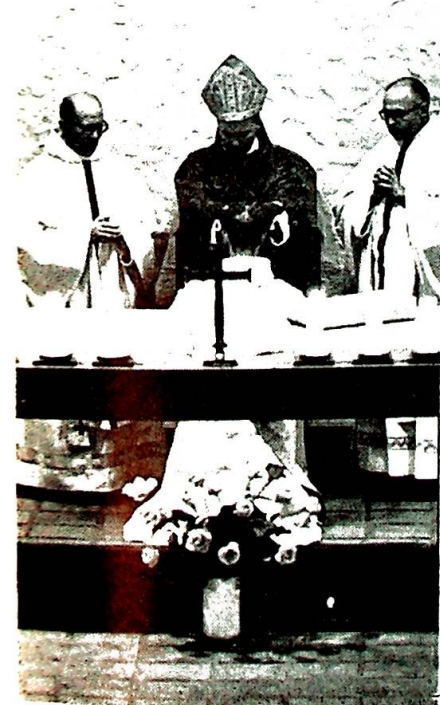
Herr redaktor.

Jeg er glad for at det blant oss finnes fremsynte og sta katolikker, som har hatt energi og kraft til å gjennomføre reformen i liturgien. Dette tiltross for så manges mistro, og i beste fall halvhjertede tilslutning til det hele. Som konservativ konvertitt har det falt meg vanskelig helt ut å godta at latinen skulle forsvinne fra messen, og jeg har vært åpen for argumenter om kulturelt forfall og vandalisme.

Efterhvert ble vi jo vant til at messen ble feiret på norsk og at vi til og med har kunnet synge messen på morsmålet uten at det virket annet enn naturlig. Det var kanskje noe motstrebende at vi innrømmet dette for oss selv. Imidlertid — efter å ha opplevet prestevielsen av Frater Arne Fjeld forleden, i helt norsk språkform, kan ikke jeg skjønne at latinen har en riktigere og mer berettiget plass i liturgien enn vår morsmål.

Vennlig hilsen

Kari-Mette Eidem.

BLIKK på TIDEN

DET FARLIGSTE

■ Er det farlig å la «avvikende meninger komme til orde»?

Jovisst, men det er noe som er enda farligere. Det er å late som om slike meninger ikke eksisterer.

Peter Wilhelm Bøckman har en artikkel i «Vår Kirke» (26. aug.) under titelen «Ghettokirkens tid er forbi» hvor han på en utmerket måte understreker dette:

«Det vakte atskillig rabalder i våre hjemlige kirkelige kretser da en katolsk biskop ble invitert til å gi en av de seks akademiske forelesninger ved reformasjonsjubileet i høst. Dette til tross for at emnet var av den karakter at det fortrinnsvis burde behandles av en ikke-lutheraner — nemlig Luthers betydning for også de andre kirkesamfunn.

I den sammenheng kan det være av interesse å notere seg at Det Lutherske Verdensforbunds tidsskrift «Lutheran World/Lutherische Rundschau» i sitt siste hefte, som er viet det samme reformasjonsminne, uttrykkelig følger samme linje. Der er nemlig en av hovedartiklene i anledning reformasjonsjubileet skrevet av en kjent katolikk, dominikanerpateren professor *Edward Schillebeeckx*. Og hans tema er så brennbart som å forsøke å klargjøre den åndelige mening med *avlaten* — den sak som selve Luthers reformasjon (etter vanlig oppfatning) startet på. Det Lutherske Verdensforbund har altså ønsket å la en romersk-katolsk katolikk komme fullt til orde i forbundets eget tidsskrift om selve reformasjonens foranledning — nettopp i forbindelse med reformasjonsjubileet.

Dette vidner om en modenhet og overlegenhet i holdningen som tjener det Lutherske Verdensforbund til ære — og som kaster et lite flatterende lys over vårt hjemlige oppstyr. Og en slik holdning er ikke uttrykk for luthersk utvanning — men for det motsatte. Nettopp når man er trygg og viss i sin lutherske bekjennelse, overbevist om at den treffer evangeliets kjernepunkt, kan man rolig og åpent la andre få komme til orde, gjerne i ens eget tidsskrift eller egne festligheter, lytte til dem, samtale med dem, lære også deres synspunkter å kjenne. Dette hører med til den åndelige frihet og suverenitet som nettopp er en luthersk arv. Når det så ofte skorter på dette i vår kirke — jfr. det aktuelle eksempel — skyldes det bl. a. at man misforstår hva som ligger i å invitere andre og å lytte på dem. At man lytter til andre innebærer jo ikke at man er enig med dem, at man inviterer andre til å bidra, betyr jo ikke at man går god for deres synspunkter. Tvert om — det er jo nettopp fordi de har synspunkter forskjellige fra våre, og hevder ting som vi er glødende uenige i, at det har noen vits og interesse å høre på dem.

De konkrete tilfelle som her er omtalt — og som snart vil forsvinne i kirkehistoriens glemmebok — peker imidlertid på et annet og dypere forhold. Nemlig at kirken verden over mer og mer innser, at ghetto-kirkens tid er forbi. Dvs. at det ikke lenger er mulig — om det noensinne har vært mulig eller ønskelig — å stenge ens egne kirkemedlemmer inne bak en åndelig mur og la dem høre bare det som er kirkelig riktig og autorisert. I en tid med åndelig pluralisme i skole, samfunn og hjem, i radio og fjernsyn, i litteratur og presse, i en tid da de mest ulike åndelige impulser strømmer inn over menneskene — også kristne mennesker — dagen lang, og hvor kritiske røster overfor alle mulige sider av ens kirkes tro, lære og praksis møter de troende ustanselig, er det en fanatisk illusjon å tro at man kan verge dem mot alt dette ved å nekte det å komme til orde i kirkens organer og late som om det ikke eksisterer. Argumentet om at «det er farlig» å la avvikende meninger komme til orde, har forlenget tapt sin gyldighet. Det som virkelig er farlig, er å late som om disse avvikende meninger ikke finnes og ikke gir seg høylydt til kjenne ad alle mulige andre kanaler. For derved styrter de ukritisk og uimøtegått inn over menneskene. Den eneste vei er derfor, å la de andre meninger komme til orde, også i ens eget hus, i ens egne organer, og så gjøre det klart hva som ikke er vår kirkes oppfatning, og hvorfor. Vi kan ikke utestenge andre synspunkter, vi kan bare imøtegå dem. Og det forutsetter at vi er villig til å la dem komme til orde og høre på dem, for å finne hva i dette som er riktig, før vi imøtegår det som der etter vårt syn er galt.»

Jo, dette er visst ord som noen hver av oss kan studere med utbytte.

Det er mer værhardt å leve utenfor ghettoens murer — og det skremmer noen.

Men mer spennende er det. Og det skal være spennende å forsøke å være kristen i dagens verden. Kristen selvtilfredshet og egennytte og innestengthet har egentlig aldri hatt noen mening. Men akkurat nå burde vi alle se hvor falsk en slik holdning virker.

DET MØRKE FASTLAND?

■ Omverdenen, blant annet u-landene, skaper debatt og godt er det. Det hadde vært ille om norsk presse utelukkende hadde holdt seg til kommunalpolitikkenes mysterier, Bislet-brøl og Stripa-plager. Vel skrives det ting som mildt sagt ikke virker særlig fornuftige — som vi registrerte i en lederartikkel i forrige nummer av bladet — men det skrives da sannelig også ord med fornuft. Og slike ord kommer ofte fra nordmenn som selv har vært ute, for eksempel i dagens Afrika og som har sett noe av den voldsomme forandring som faktisk nå skjer med dette kontinentet.

Det er en utvikling som må feie over ende gamle vaneforestillinger.

Lektor Trygve Mong som underviser i Tanganyika har en rekke erfaringer å meddele videre. I en kronikk i Dagbladet (26. aug.) skriver han således:

«La det være sagt like godt først som sist: Det er et privilegium å undervise unge afrikanere, men det er også vanskelig. Det er et privilegium under den forutsetning at man primært er interessert i de menneskene man underviser og ikke først og fremst i den «kunnskapsmengde» som skal pumpes inn i så mange primitive hoder. Reagerer De på adjektivet «primitiv»? Jeg bruker det i den betydning Rousseau la i ordet: Opprinnelig, ufordervet, men også uvitende.

Når man i en årrekke har undervist norske elever i realskole, gymnase og lærerskole (som undertegnede) er man naturligvis svært så spent på hvordan dette skal arte seg. Vil man ikke bli møtt med en mur av uvilje i egenskap av «hvit»? Vil man ikke

«De villmennene!» sa colonel Roberts. Virkeligheten har nok flere nyanser!

stå overfor en flokk potensielle rebeller, slik som oberst Roberts mente? Roberts var en eldre engelskmann av den gamle skole som hadde tjenstgjort i India. Vi satt ved samme bord på båten fra Italia. Er noen i tvil om hva imperialisme og «the white man's burden» står for, skal jeg tegne et raskt portrett av colonel Roberts, men ikke her og nå. Han var ikke bare skeptisk overfor min gjerning som skolemann i Afrika, han var positivt forarget. Those savages! Hva skulle de med undervisning? Var jeg ikke klar over at jeg hvilken dag som helst kunne få en kniv i ryggen? Jeg tenkte som så at gjerne det, herr oberst, men da faller jeg på Deres gjerninger og ikke på mine egne.

FRA BISPEDØMMET

Knife in the back, my foot! Jeg smiler ved tanken på de unge, sympatiske menn som nå har forlatt skolen og allerede er plassert i ervervslivet eller på universitetene: Chippindulla, Mwegallawa, Mananga og Karabani og alle de andre. Det ville ha voldt dem besvær å drepe en katt. Og de er representative for afrikaneren.»

«Nå er det fredsæle og uaggressive riktignok behagelige dyder i sosialt samkvem, men sett fra lærerens synspunkt har medaljen en bakside: Han ville ha ønsket seg litt mer pågangsmot og ærgjerrighet. Det sies å være et nasjonalt karaktertrekk ved nordmannen at han ønsker å være litt bedre enn naboen. Det smaker godt å bli litt misunt i Norge. Og de som ligger efter i kappløpet har Janteloven på baklomma: Du må ikke tro at du er noe!

I Afrika er Janteloven til liten sjenanse, her har stamme-kollektivet regjert i årtusener og konformitet er blitt idealet. Afrikaneren er imidlertid forfengelig og har han økonomisk evne til det røper han formsikkerhet og god smak. Men å sette seg høye mål, og målbevisst realisere dem, er fremmed for de fleste. Den unge, ærgjerrige europeeren og amerikaneren som vil frem i verden avbildes i reklamen med smale, stramme lepper og stålblikk. Afrikaneren med sine fyldige, sensuelle lepper og brune, leende blikk blir både skremt og frastøtt av all denne europæisk-amerikanske effektivitet. Er det ikke en sunn reaksjon? Burde vi ikke selv bli mer skremt enn tilfellet er?

Dette er en sikker måte å bli uvenner med afrikaneren på, enten man er her som lærer eller arbeidsleder i annen sammenheng: Forlang at de skal være effektive. Forlang innsats! Da opplever man at kontakten er brutt, og da har man intet mer å gjøre i Afrika, der den menneskelige kontakten er selve opplevelsen. Stemmen dør hen når man nærmer seg, og afrikaneren viser en ny side: evnen til stum, passiv demonstrasjon overfor overmakten.»

Jo, det er slike erfaringer vi trenger å få vite mer om.

Afrika i dag er noe annet og mer enn det vrengebilde vår lille tegning forsøker å dytte på oss. Jo før vi oppdager det, jo sunnere for oss selv.

SYND OG KONJAKK

■ Pastor Alf Høgh på Lillestrøm har vært intervjuet i Dagbladet (30. aug.) Og samtalen dreier seg bl. a. om *synden*. Vår største nasjonalindustri er å produsere synd, sier pastoren med skarp tunge. Og han fortsetter:

«Vi produserer synd. Vi gjør det utroligste til synd. Jeg skafet noen unge slovenere et sted å bo. Den ene røkte. Vertinnen kommer og spør ham: — Hva sier pastor Høgh til dette? Og gutten svarer som sant er: Pastoren røker selv. Da blir hun virkelig mistenksom og følger tråden: Hva gjør dere hos presten? Tja, vi diskuterer, drikker kaffe og spiller kort. Bestyrtelsen hos fruen var enorm. Men jeg sa til sloveneren, som var meget forundret: Hils fruen fra meg og si at å røyke, eller drikke, eller spille kort *med måte*, det er ikke synd.

— Men det må da være en fornøyelse dere katolikker også regner for syndig?

— Ja, å baktale folk er synd.

— Enn å banne da?

— Banning er bare et tegn på dårlig dannelses. Her i landet kan vi forresten ikke banne. Det kan de bare i land hvor religionen betyr noe.

— Pastor, spør vi, — kan De tillate Dem hva som helst?

— Jeg har en kollega som reiser rundt og holder foredrag. Et sted han var inne, bød man ham et lite glass konjakk. Takk, sa pateren, men hvorfor skal det være så lite, og hvorfor skal det bare være ett?

Sognepresten er alvorlig nå: Kan vi ikke fatte at alt er gaver fra Vår Herre. Vår oppgave er å bruke gavene på rette måte.

— Vi har lyst til å spørre, pastor, hvem er kristen?

— Enhver som er døpt, kommer det kontant. Men, løfter Høgh pekefingeren, — pave Pius den 9. sa også: Ethvert menneske, kristen eller ikke, som lever i god tro efter sin samvittighet, er i Kristus og hører Kristus til. For hvem vil sette grensen for den gode tro, sa paven.»

Broder Andreas.

1. *Fredagsabstinens*. Som meddelt i nr. 14 av St. Olav vedtok den Nordiske Bispekonferanse å endre abstinensbestemmelsen for årets fredager. Vi gjentar den nye ordning her, idet det må antas at mange kan ha vært bortreist den tid angjeldende nr. kom ut.

«Fredagen er en av Kirken fastsatt botsdag. Botshandlingen kan bestå i abstinens fra kjøttmat — eller i en annen botsøvelse som f. eks. avholdenhet fra tobakk, alkohol eller i almissegivning for et godt formål o. l. Denne bestemmelse trer i kraft fra og med 4. august i år.»

Unntatt fra denne bestemmelse er Askeonsdag og Langfredag, da det tradisjonelle faste- og abstinensbud fremdeles gjelder.

2. *Skriftemål på norsk*. En ny ritus for skriftemål er blitt utarbeidet av den Nordiske Bispekonferanse og godkjent av Rom. For Norges vedkommende lyder denne tekst som følger:

SKRIFTEMALET

Pr.: Herren styre dine tanker og dine ord, så du med det rette sinnelag kan bekjenne dine synder.

S.b.: I anger og i ydmykhet bekjenner jeg mine synder. Jeg skriftet sist for siden.

Disse og alle mine synder angrer jeg av hele mitt hjerte. Jeg ber om en bot og syndsforlatelse.

Presten: Våre Herre Jesu Kristus miskunne seg over deg. Med fullmakt fra Ham forlater jeg deg dine synder.

(Med fullmakt fra Ham eftergir jeg deg de kirkestraffer som måtte skille deg fra Kirkens sakramenter, og forlater deg dine synder.)

I Faderens og Sønnens og Den Hellige Ånd navn.

S. b.: Amen.

Fakultativ bønn: Vår Herre Jesu Kristi lidelse, den salige jomfru Marias og alle helgeners fortjenester, alt du har gjort av godt, eller tålt av ondt, bli til forlatelse for dine synder, nådens vekst og det evige livs lønn. Amen.

Til slutt sier:

Pr.: Gå i fred. Lovet være Jesus Kristus.

S.b.: I all evighet. Amen.

NB. Absolusjonen fra kirkestraffene settes mellom paretser fordi den bare skal brukes når bekjennelsen gir anledning til det.

Denne skriftemålsform er tilsendt presteskapet og er nå tillatt brukt.

3. *Oppfyllelsen av søndagens messeplikt lørdag eftermiddag*. Rom har nå godkjent den Nordiske Bispekonferanses beslutning om at katolikker som overværer vigiliemessen for Jul og Påske dermed vil ha oppfylt sin søndagsplikt; likeledes at når der leses messe utenom de vanlige messesentra på en lørdag eftermiddag, oppfylder deltagerne sin søndagsplikt. Ved slike anledninger leses den påfølgende søndagsmesse med Gloria og Credo. Bestemmelsen trer i kraft i O. K. B. med øyeblikkelig virkning.

† John W. Gran
Biskop av Oslo.

BARE EN GAMMELDAGS H

PATER RONALD HØLSCHER OM MENNESKET OG MYSTERIE

Det fortelles følgende historie om den hellige sogneprest fra Ars: To kvinner fra det hjemmet han hadde stiftet for forlatte, foreldreløse barn kommer en dag fortvilet til sin prest. Nå må de hjelpe oss, sier de. I dag har vi brukt opp det siste korn som fantes på loftet. Hvis det ikke hender et under eller De finner en velgjører, har vi ikke noe å spise i morgen.

Sognepresten sukker og spør bare: Har dere glemt at huset heter La providence, Guds forsyn? Gå rolig hjem. Gud skal skaffe oss mat.

Presten tilbragte hele natten i kirken, da det ble dag igjen, gikk han til barnehjemmet. Kvinnene så forventningsfulle på ham, men han tok dem bare med opp trappen til kornkammeret. Åpne døren, sa han. De forsøkte, men forgjeves. Døren er låst, mente de.

Den er ikke låst, forsøk en gang til.

Ved å bruke alle sine krefter, klarte de å få åpnet døren, ganske langsomt. I det samme strømmet det ut korn, nedover trappen, stadig mer. Loftet var fullt av korn.

LITURGISK KALENDER

SØNDAG 10. september: 17. søndag etter pinse. («I disse to bud ligger hele loven og profetene.»)

MANDAG: Protus og Hyacint, martyrer.

TIRSDAG: Marias navnefest.

ONSDAG: Ferialdag.

TORS DAG: Korsets opphøyelse.

FREDAG: Marias syv smerter.

LØRDAG: Kornelius og Kyprian, pave og martyr, biskop og martyr.

SØNDAG 17. september: 18. søndag etter pinse. («Menneskesønnen har makt på jorden til å tilgi syndene.»)

MANDAG: Josef av Cupertino, bekjenner.

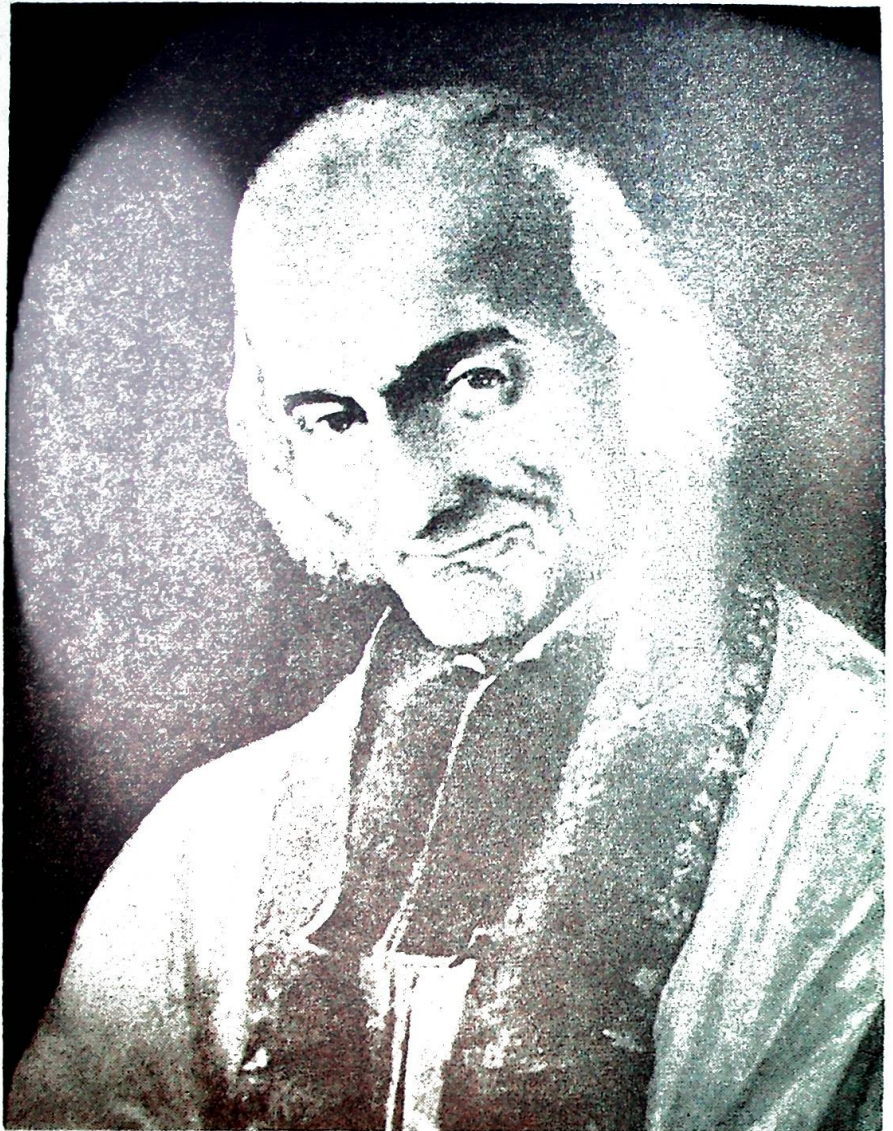
TIRSDAG: Januarius og hans medmartyrer.

ONSDAG: Imbredag.

TORS DAG: Matteus, apostel og evangelist.

FREDAG: Imbredag.

LØRDAG: Imbredag.

Sognepresten fra Ars — minner han oss stille om at vi har mistet sansen for mysteriet?

Et øyeblikk sto bestyrerinnen måløs. Så ropte hun begeistret: — Men dette er jo et under. De kommer til å bli en berømt mann, pastor. Avisene kommer til å skrive om det, det blir snart kjent i hele Frankrike. Folk vil strømme sammen rundt Dem.

Men sognepresten smiler bare litt, rister på hodet og svarer:

— Å, neida, folk kommer snart til å glemme dette, om noen uker har til og med dere glemt det. Man kommer til å forklare alt på en naturlig måte.

Men dette er da en riktig gammeldags historie, tenker vi kan-

skje ved oss selv når vi leser denne beretningen. Slike historier tror man ikke så meget på i vår tidsalder. Likevel blir vi kanskje usikre når vi merker at sognepresten fra Ars selv ikke er forbauset over vår skepsis. At han til og med forutsier den. Er vi kanskje litt på feilspor her? Har vi i vår moderne tid kanskje mistet en verdi som hører med til kristendommen og til vårt forhold til Gud? Er vi blitt fattigere istedenfor rikere?

Den lille historien om kornet på loftet i Ars kan settes på linje med mange andre slike historier som vi kjenner fra Evangeliet. Historier hvor vi ser at det skjer lignende, for oss

STORIE?

UNG DAME GRANSKER NORSK UNGDOM

uforståelige, ting. Men en av disse historiene gir oss kanskje også et svar på vårt spørsmål. Jeg tenker på historien om de ti spedalske som blir helbredet, mens bare en vender tilbake for å takke. Det som er mest interessant for oss i 1967 er kanskje ikke at de ble helbredet alle ti, men at det var en av de ti som ikke tok det som en selvfølge, men forundret seg. Bare en som kjente at han ble rørt av noe som lå over naturen, noe uventet, et mysterium. Og han var en fremmed, en samaritan.

Jeg har ofte fornemmelsen av at vi mennesker i atomalderen som er vant til å undersøke alt i laboratoriene, vi som tror at vi vel en gang finner et svar på alle uforståelige spørsmål, har glemt et meget vesentlig element i vår tro, vi har glemt å forundre oss.

Vi har mistet sansen for mysteriet, for den uforståelige Gud.

Vi har våre teorier om Kristi person, om hans fødsel, hans mor. Vi har våre helt nye oppfatninger om ekteskap, kjærlighet og renhet. Vi kjemper med all vår makt mot sult og fattigdom, vi har våre nye, for vår tid mer forståelige definisjoner av Kristi nærvær i den hellige messe. Hvis alt dette blir gjort ærlig og med riktig innstilling, skjer det sikkert under ledelse av den Hellige Ånd, og vi kan være takknemlige for den større åpenhet og det nye liv som er kommet i Kirken siden siste konsil. Men samtidig bør vi forstå at Guds og Kirkens dypeste vesen alltid vil forbli et mysterium for oss. Vi kan diskutere ytre fornyelser, om desentralisering av Kirkens styre, til og med om en ny gjengivelse av gamle sannheter i ord som vår tid forstår. Men vi kommer alltid til et punkt hvor mysteriet begynner. Kjærlighet og glede, lidelser og hat stiller oss like meget overfor mysteriet som Kristi virkelige nærvær i eukaristien, Kristi Gud-menneskelige skikkelse blant oss og det faktum at Kirken alltid har seiret over menneskelige feil ved dens styre og organisasjon og alltid har frembragt ny inspirasjon, fromhet og hellighet.

Biskop Gran sa som sin mening da han ble intervjuet i Aftenposten i

(Forts. side 274)

Akersveien 5, Enerhaugen, Katarinahjemmet, Mariaholm, Statens idrettskontor og kommunale ungdomsarbeidere har de siste fjorten dagene hatt besøk av en meget energisk og meget sjarmerende ung dame fra Holland, Madeleine Fortanier fra Voorschoten.

Frøken Fortanier som til daglig arbeider på et avdelingskontor i den katolske ungdomsbevegelsen i Holland fikk med tolv timers varsel anledning til praktisk talt å reise Europa rundt for UNESCO — bl.a. for å studere ungdomsarbeidet, bidragene til verdensfreden og det økumeniske samarbeidet.

Hun kom til Oslo fra Helsingfors (hvor hun hadde vært med på en kvinnekongress) og reiste etter et par uker her videre til Stockholm, Warschawa og Beograd. Når hun vender tilbake til Haag skal hun lave en rapport til UNESCO om sine inntrykk og erfaringer.

SUNN SKEPSIS

I kretser i Rom og i Vatikanet ser man med stor skepsis på meldinger om at en 46 år gammel kvinne fra Brasil har fått tilbake synet under en audiens hos paven i Castelgondolfo. Lelia Vellina Achon som har vært blind siden hun var 26 år fikk møte paven for å overrekke ham et nytt lesesystem for blinde som hun har utarbeidet. Da paven etter mottagelsen tok avskjed med henne, ropte hun plutselig «Jeg ser. Jeg ser».

Ifølge KNA's Rom-redaksjon er det ikke så sikkert at kvinnen var helt uten syn. Før audiensen var hun på et besøk i Vatikanets pressesenter, og det ble snakk om noen nyhetsmeldinger som hadde stått i avisene. En italiensk journalist leste meldingene for henne og mens det pågikk, kikket hun over hans skulder på avisen og sa høyt og tydelig: «Det ordet skriver ikke s, men med c»!

OBSERVATØR

I forbindelse med den store legmannskongressen i Rom i dagene 11.—18. oktober følger en ikke-katolsk observatør med den norske delegasjonen. Det er forlagssjef Øyvind Seip Berggrav, Oslo.

PATER STELZMANN ER DØD

Pater Stelzmann fra Vikariatet i Mellom-Norge er død, 69 år gammel.

Pater *Pantaleon Stelzmann* fra kongregasjonen av Jesu og Maria helligste hjerter var født den 14.4. 1898 i Leverkusen-Rheindorf i Tyskland. I 1926 avla han de hellige ordensløfter og mottok i 1931 prestevigselen i Sempelveld (Holland). Allerede året etter vigselen ble han av sine ordensforesatte sendt til Mellom-Norge hvor han virket inntil 1965 da en hard og plagsom sykdom tvang ham til å nedlegge sitt prestelige arbeid. De 2 siste årene tilbrakte han som pasient på St. Elisabeth hospital i Trondheim hvor han under søstrenes oppofrende omsorg følte seg trygg og lykkelig. Etterhvert ebbet hans krefter ut og natten til 28. august 1967 kalte Herren sin trofaste tjener hjem til seg.

LESERNE SKRIVER

Herr redaktør.

Leser i Deres blad at et antall prester i USA, Holland og andre steder gjerne vil ha rett til å gifte seg.

Nå har jeg personlig vanskelig for å tenke meg at en mann med forsørgelsesbyrde og lønnsklassekrav ville føle trang til å preke over, eller i det hele tatt befatte seg med, evangeliets fattigdomsidealer.

Andre kan vel sikkert påvise at det er tvert imot. Likevel: Lot det seg ikke gjøre i denne situasjon å forberede ordenssøstrene på å ta del i forkynnervirksomheten? De kunne jo til en begynnelse ha f. eks. de evangeliske rådene som spesial-felt.

U. Hegna.

NATTVAKTEN PÅ LUNDEN KLOSTER

*F*or vel ti år siden kalte den katolske kirke i Norge noen dominikaner-søstre fra Lourdes hit for å grunnlegge et kontemplativt kloster i vårt land. Ved dette kall har norske katolske kristne — og kanskje vi også skal ta andre norske kristne med? — tatt på seg et stort ansvar. Disse franske søstrene — og med en fra Canada og en fra Belgia — har i bokstavelig forstand forlatt alt: sitt land, sine hjem og familier, ja sitt kloster i Frankrike. Hvordan er de blitt tatt imot i sitt nye hjemland? Har den katolske kirke i Norge vist at den verdsetter de offere disse søstre har bragt for å kunne komme hit til oss? Slike spørsmål melder seg ganske naturlig når det nye vakre klosteret på Lunden nå står ferdigbygget.

Hva er da et kontemplativt kloster? En nattevakt i Kristi kirke. Mens de fleste sover sin trygge søvn i dette land, avbryter søstrene sin søvn for å stå opp og be for alle dem som aldri med den minste bønn ofrer Gud en tanke. Og dagen lang gjør søstrene sin gjerning innen klosterets fire vegger — for de arbeider, og arbeider hårdt, de også, for å kunne leve — med den tanke at også dette deres skjulte arbeidsliv skal være som en bønn for alle dem som ingen tanke har om at all deres gjerning skal være en tjeneste for Gud. Slik er søstrenes hele liv en stedfortredende bønn for alle mennesker i dette land. Alle mennesker skylder Gud alt, derfor skylder de også å takke ham for alt. Hvor mange mennesker gjør det? Søstrene på Lunden gjør det, det er deres kall og oppgave. Slik går de dag og natt sin vakt for oss alle, og ikke minst for dem som i sitt forhold til Gud aldri våkner av sin søvn. Da er det godt at der er noen som er villige til i bønn og bot å gå nattevakt for sin neste. Ikke minst ser søstrene det som et særlig kall å be om at splittelsen mellom de kristne opphører.

Her kommer vi da til det ansvar som kirken i Norge har påtatt seg ved å kalle søstrene hit. Skal de få avløsning i sin bønnevakt, eller skal de bli på sin post inntil det ikke er flere igjen? Det er plass til omkring tyve søstre på Lunden. Vi må altså —

i tillegg til de fire norske søstre som alt er der — i de kommende ti år regne med at 15—20 unge norske kvinner er villige til å følge kallet til Lunden kloster for at det skal kunne fortsette sin gjerning. Det er nemlig lite som taler for at klosteret i årene fremover kan regne med rekruttering av søstre fra utlandet. Vil søstrene da få tilstrekkelig av norske kall? Det avhenger av hvor megen sann og ekte overnaturlig kraft som finnes i Norges kirke. Lunden kloster og kallet til livet der kan nemlig bare den forstå som forstår hva Gud er. Den som virkelig forstår noe av Guds ufattelige godhet og kjærlighet gripes av lengsel etter å kunne gi ham noe til gjengjeld. Der gis dem som ved tanken på at de skylder Gud alt, også selv vil gi Gud alt. Dette er det kontemplative kall: en uimotståelig trang til å gi Gud intet mindre enn hele sitt liv. (Som i Evangeliet. Maria fra Betania glemte alt annet for det å kunne sitte ved Jesu føtter og bare lytte til hans ord. Lk. 10, 36.) Våre franske søstre og fire norske har fulgt dette kall. Vil de forbli alene i denne sin totale overgivelse til Gud, eller vil andre fra det land som har kalt dem hit slutte opp om dem?

Der gis dem som stiller dette spørsmål: Hvordan skulle det gå hvis alle gikk i kloster på denne måte? Et

slikt spørsmål er like tåpelig som å spørre hvordan det skulle gå hvis f. eks. alle nordmenn ønsket å bli lokomotivførere. Det ville ikke gå, hverken i det ene eller det annet tilfelle. Ikke alle har kall til å gå i kloster. Bare noen få kan bli kontemplative søstre på Lunden. Men disse få trenger kirken i Norge for å kunne ha den åndelige kraftkilde som et kontemplativt kloster er.

Lunden kloster står nå ferdig, og søstrene håper at mange — både katolikker og andre — vil besøke dem og delta i deres tidebønner og gudstjenester. Og de kan også ta imot gjester som ønsker å få ny styrke til sin daglige gjerning ved å tilbringe noen dager i bønn og samvær med søstrene. Hvis det er noen som er redd for å stilles overfor et gitter som skiller mellom dem og søstrene så er det helt overflødig: det gitteret må de i så tilfelle lete etter. At søstrene har avskaffet gitteret er et av de mange tegn som vitner om den åpenhet for de nye reformer i kirken som preger søstrene på Lunden. Denne åpenhet gir seg også uttrykk i at enhver besøkende blir tatt imot utenfor klausuren av en elskverdig og smilende søster. Men hvis søsteren sitter dag etter dag og venter, uten at noen kommer og møter hennes smil, hvor lenge vil smilet da vare? Og hvis årene går uten at andre vil komme

Lunden kloster etter at byggearbeidene er gjennomført.

SOGNEPRESTEN I DRAMMEN:

«CARITAS MÅ HA PRIORITET»

Pastor Laudy i Drammen har i siste nummer av *St. Laurentius Budstikke*, menighetsbladet, noen ord som fortjener honnør. Sognepresten henviser sine lesere til Caritas-intervjuet med pastor Taxt i nr. 15 av «*St. Olav*» og fortsetter:

«Det er sannelig noe å legge seg på hjertet. Vi hadde oppriktig talt tenkt å benytte plassen i dette nummer til en liten aksjon for «*Budstikken*»: den trenger finansiell støtte! Men — det som blir nevnt i intervjuet om «*Caritas Norge*» må så absolutt ha prioritet! Et par sitater: «Kirken skal ikke først og fremst forkynde kjærligheten. Den skal øve den...» «Det nytter ikke å preke Guds ord for et menneske som har en tom mave.» Oppgaver? Flyktningehjelp, hjelp til immigranter, til avhoppere, sosialt arbeide for gamle og syke, sjømannsarbeide — og det nyeste projekt Caritas Norge er med på: bygging av en ny sykepleieskole i Kampala, Uganda.

LABORASTRID: BRUDD

De to danske arbeidsgruppene «Katolsk arbeideraksjon» og «Unge katolske arbeidere» vil i fremtiden drive sitt arbeide uavhengig av det kirkelige hierarki, melder KNA. Etter uroen omkring de to organisasjonenes fellesblad «*Labora*», har biskop Martensen trukket tilbake det biskopelige mandat da det ikke lyktes å bilegge den spenning som var oppstått.

Biskop Martensen sier i en uttalelse at han selvsagt fortsatt anerkjenner de enkelte medlemmer av organisasjonene som katolikker. Organisasjonene på sin side beklager bruddet og minner om at de i de forløpne år både utad og innad har talt arbeidernes sak og støttet de «fremskrittsevnlige» krefter i Kirken.

BISKOP - GERILJA

Biskopen i bispedømmet Cochabamba i Bolivia, Armando Gutierrez har sendt ut et hyrdebrev som behandler gerilja-aksjonene rundt om i hans land. Man kan ikke sikre Bolivia varig fred ved våpenbruk, bare gjennom en rettferdig fordeling av de økonomiske goder og en rettferdig sosialpolitikk, sier han. Så lenge folket er dømt til et liv i elendighet, til å motta arbeidslønner som ikke rekker til familiens underhold og til å leve i angst for å miste sin arbeidsplass, kommer stadig nye grupper til å kaste seg ut i tragiske eventyr som gerilja-kjempere.

Biskopen rettet en inntrengende appell til landets politikere og de ledende i næringslivet: de må bidra til en løsning av problemene som sikrer den menneskelige verdighet. Han gir også konkrete forslag til forbedring av dagens situasjon.

«MENINGSUTVEKSLING ER NØDVENDIG»

Münchener Katholische Kirchenzeitung understreker i sitt siste nummer som svar på et leser spørsmål at bladet ikke er «et hoffblad uten kritikk». En artikkel i bladet angående skolekampen i Bayern har utløst en diskusjon om kirkebladets frihet som opinionsdannende organ, og redaksjonen har slått fast at definerte trossanheter og den forpliktende tros lære ikke er oppe til diskusjon i bladets spalter. Derimot, heter det, er ikke alle ting i Kirken dogmer, og man har større frihet i dag til å drøfte disse ting. Alle troende har sine spesielle oppgaver i Kirken og i det daglige liv. Hvis katolikker skal kunne gjøre en innsats fullt ut i Kirken og i verden, er det nødvendig at det foregår en meningsutveksling mellom de troende. Og vårt blad er et forum for en slik meningsutveksling, heter det bl. a.

Ut av det trange tårn du har muret deg inne i. Ut mot det veldige hav der øyet kan se det er godt at stengsler blir brutt. Der havet går opp i himmel og himmel går ned i hav kan du åne at hender — grove og glatte — rekkes ut mot din hånd som langsomt i kamp løsner sitt grep om seg selv.

August 1967
Mutt Aiello

og dele søstrenes liv, hvorfor ble de da kalt til å forlate alt for å komme hit?

Norsk ungdom — som ungdom forøvrig i alle land — gjennomgår i vår tid en alvorlig krise. Våre moderne velferdssamfunn tilbyr dem alle verdens goder. Hvordan svarer de unge på det? Svært ofte med pop og narkotika. Stadig mer støter vi på unge omkring oss som ser eldet og livstrette ut. De kan nok støye og skrike, men virkelig glade virker de sjelden. Jeg har levet åtte år som prest for søstrene på Lunden. Søstrene der er de mest strålende livsglade mennesker jeg har truffet. De trenger hverken pop eller narkotika, til tross for at de har gitt avkall på alt som verden ellers tilbyr de unge. Hva er hemmeligheten med søstrenes glede? Ganske enkelt at de eier alt som hjertet kan begjære. Ved å forlate alt for Guds skyld har de funnet alt. I et liv helt viet Gud mangler intet. Et slikt liv må bli et gledesfullt liv. Dette er Lunden kloster et levende vitnesbyrd om. For dette er til syvende og sist et konseptivt klostrets viktigste eksistensberettigelse: konkret og realistisk å vitne om, for unge og gamle, at i Gud alene finner vi kilden til livets sanne lykke og glede. Fordi Gud er blitt borte for så mange mennesker i dag er der i våre velferdssamfunn så lite sann og stille lykke. Da er det godt at det finnes et Lunden kloster hvor søstrene går sin vakt dag og natt for ved sin forbønn å holde gleden ved like i en ofte trist og gledesløs verden. Og derfor påligger det nå alle norske kristne både å verdsette og å ta vare på den åndelige rikdom de eier i Lunden kloster.

DIALOG MED ISLAM ?

Patriarken Athenagoras som nylig hadde et møte med pave Paul VI i Tyrkia, har tatt til orde for en dialog mellom kristne og muhammedanere. Dialogen mellom de kristne trossamfunn må utvides til også å gjelde de som hører til Islam, sier han, bare på den måten kan man komme frem mot alle troendes enhet og verdens fred.

Patriarken understreker at det består en fundamental enhet mellom Islam og kristendommen i troen og i håpet på Gud.

Han opplyser også at dette spørsmål spilte en vesentlig rolle under hans samtale med paven.

BUENOS AIRES: Vår Frelses universitet som ledes av jesuitter har åpnet et senter hvor patrene med de stedlige legers og sosialrådgiveres bistand skal prøve å hjelpe eventuelle selvmordskandidater. Det skal bl. a. utarbeides en ny rapport om mentale forstyrrelser.

VATIKANET: Erkebiskop John Gordon som har vært apostolisk delegat i Nord-Afrika siden 1965 er utnevnt av pave Paul til ny delegat i Syd-Afrika.

ESSEN: Tyske katolikker har sendt to settemaskiner til Afrika, blant annet en til tidsskriftet «Moelstsi» som har lesere i to katolske bispedømmer i Basutoland.

ROM: Fem jesuittpatre som er spesialutdannet som astronomer deltar i disse dager på årsmøtet i den internasjonale astronomiske union i Praha. Det er første gang Vatikanet sender noen av sine eksperter på dette felt til et møte i et østblokk-land.

«KIRKEN TRENGER EN FRI PRESSE»

Det er uro omkring vår danske kollega, Katolsk Ugeblad I Berlingske Aftenavis har ukebladets tidligere redaktør, Gunnar Martin Nielsen i en kronikk forsøkt å analysere motsetningene. Han skriver til slutt:

— Uroen omkring Katolsk Ugeblad vil neppe opphøre. En ny redaksjon med en annen indstilling vil heller ikke kunne bringe den til opphør. Man drømmer i virkeligheten om en løsning, der ville svare til, om der blev udgivet et fællesblad for Indre Mission, grundtvigianerne og Tidehverv samt — SF og De Uafhængige! Det kunne blive en gebrækkelig opgave. Af økonomiske grunde må man finde sig til rette med, at der fortsat kun kan udgives et katolsk ugeblad, som ikke kan imødekomme alle ønsker, men som i hvert fald kan være åbent for de synspunkter, man bør tage hensyn til.

Afgørende bliver det i sidste instans, hvilke vilkår udgiveren kan sikre redaksjonen, når bladets kritikere har fuldennt deres aktion. De nordiske landes katolske pressefolk var sidste efterår samlet til møte og formulerte da en resolution. I den hed det blandt andet, at «den katolske presse tilslutter sig prinsipielt den sædvanlige nordiske presseetik, hvorunder forpligtelsen til en fuldstændig åben og likevektig informasjon må forudsættes», og man taler om «respekten for friheden og bredden i den indre katolske opinion». Hele resolutionen er præget af disse pressefolks vilje til at udøve aktiv journalistik og personlig journalistik, idet det hedder, at en redaktør forudsættes at dele sit blads katolske grundsyn, «men inden for rammerne af dette skal han have frihed til at hævde sine meninger, selv om de i enkelte spørgsmål ikke deles af udgiveren».

Udgiverne har læst denne resolution og fundet anledning til at fremhæve et par prinsipper. Da de nordiske katolske biskopper for et par måneder siden var samlet i Trond-

REFORM AV KURIEN —

(Forts. fra side 265)

Rituskongregasjonen.
Kongregasjonen for prestene.
Ordensfolkets og sekularinstituttens kongregasjon.
Kongregasjonen for katolsk undervisning.

(Forts. neste side)

heim, udsendte de et communiqué, der om pressefolkernes ansvar siger, at «da de redaktionelle artikler i særdeleshed forpligter kirken i det offentlige ømdømme, må disse artikler tilstræbe en særlig objektivitet». Denne bemærkning kan neppe opfattes som en large gestus over for pressefolkene. Man vil have objektivitet. Det giver ikke redaktørerne mulighed for at hævde deres meninger, og man får i værste fald en tandløs presse, som ingen gider læse. Denne eventualitet vil biskopperne neppe synes om.

Striden skulle nødigt ende med, at Katolsk Ugeblad kommer til at ligne de tyske bispedømmers offisielle blade, der ikke udøver nogen kritisk virksomhed. Den katolske Kirke har netop på grund af sin størrelse og sin autoritære struktur sterkt behov for en virkelig opinion og en fri presse, som i givet fald kan tale Roma midt imod!

Blind prestestudent

En 19 år gammel student fra Detroit, USA, Gilbert Pries har fått tillatelse til å begynne i noviciatet hos The Passionist Fathers og studere til prest. Pries har vært blind fra fødselen av og skal være den første amerikaner som har fått en slik tillatelse.

KATOLSK, FORLOVET PAR

som gjerne vil sette bo, søker å leie to værelser og kjøkken, umøblert. Gjerne gammel gård.

Henv. Stud.jur. Georg Rieber-Mohn,
Blindern Studentehjem,
Tlf. 46 94 85.

PASTOR d'AUCHAMPS ROMREJSER

ROM - ASSISI, 22. sept. — 6. okt. 15 dage - FLY. D.kr. 1275.

Program over turene og alle opplysninger:

Statsaut. revisor Erik Schwartz & frue, Ø. Farimagsgade 18, Kbh. Ø. - Tlf. ØRBRO 464X.

SANKT ANNÆ REJSER

KULTURPERLER ROM - FIRENZE, 29. sept. — 13. okt. 15 dage - FLY. D.kr. 1275.—.

Program over turene og alle opplysninger:

Lærerinde Annie Rastrup, Amagerbrogade 45, Kbh. S. - Tlf. SU 86.

**NORGES KATOLSK
KVINNEFORBUND
(NKF)**

vil gjerne orientere katolikker i Oslo-området om sin virksomhet, og innbyr i den anledning til en kombinert opplysnings- og hyggeaften i Foreningslokalet, Akersv. 5, onsdag 13. september kl. 20. Underholdning, bevertning, loddsalg.

Entré kr. 3.—.

Alle katolikker er velkommen.

TRONDHEIM

INGV. ALSTAD

Fisk - Sild

Hlevollen 32 - Tlf. 20 291
Trondheim

FYRINGSOLJE

brukes av

St. Olavs kirke	}	Oslo
Bispegården		
St. Joseph's Institutt		
Vor Frue Hosp. Nerveavd.		
St. Dominikus kirke		
Lunden Kloster	}	Arendal
St. Elisabethsøstrenes Pleiehjem		
Sta. Katarinahjemmet	}	Bergen
St. Franciskus Kirke		
St. Franciskus Hosp.		
St. Pauls Kirke		
Vår Frue Kirke		
Marias Minde	}	Hammerfest
St. Franciskusøstrenes Moderhus		
Øyenklinikken		
St. Josephs Hosp., Drammen		
St. Torfinns Klinik, Hamar		
St. Elisabeth Inst.	}	Hønefoss
St. Mikael's Kirke		
St. Mikael's Prestegård	}	Lillestrøm
St. Theresia Hosp.		
St. Franciskus Hosp.		
St. Magnus Kirke		
St. Magnus presteg.		
St. Elisabeth Hosp.	}	Tromsø
Vår Frue Kirke		
Bispegården	}	Trondheim
St. Olavs Kirke,		
Bispegården		
St. Olavs kirke		
St. Olavs Prestegård		
St. Olavs Klinik	}	Tønsberg

Ved bestilling av olje:
Oslo 68 34 60 - Service 68 34 69

Kongregasjonen for folkenes evangelisering og troens utbredelse.

Det opprettes videre tre sekretariater: sekretariatet for de kristnes enhet, for de ikke-kristne og for de ikke-troende.

Man beholder begge de «ad experimentum» opprettede organer: legmannsrådet og den pavelige studiekommissjon «Justitia et pax».

Kurien får tre dømmende instanser: den apostoliske signatur, den romerske Rota og den apostoliske botsrett.

Endelig vil man ha seks byråer i arbeide, bl. a. det før nevnte «finansministerium» og det statistiske byrå.

«KIRKENS NYE VILKÅR»

Efter de nye bestemmelsene er det atskillige departementer som blir opphevet, noen blir slått sammen med andre og noen får nye navn.

— Iakttagere sier at de nye reformer imøtekommer sterkt de liberale kretser i den katolske kirke, skriver «Kristeligt Dagblad» i København i en kommentar.

FRANCISKUSHELPE, OSLO

Enerhauggt. 4 - Tlf. 67 23 83
Kontortid 11—13.
Alle dager unntatt lørdag.

**LEGMANNSRÅDET
OSLO KATOLSK BISPEDØMME**
Kontortid hver onsdag kl. 18—20 i
Akersvn. 5, 1. etg. Tlf. 20 72 97

Menighetspleien

har midlertidig sitt kontor på St. Josephs Institutt hver onsdag fra kl. 11—12.

Oslo Katolske Bibliotek

Akersvn. 5, Oslo - Tlf. 20 72 26

Åpent hver dag unntatt lørdag kl. 11-13.
Mandag—Onsdag—Fredag også fra kl. 17—19.

**KATOLSK
INFORMASJON**

Studiebrev.

Skriv etter prospekt.

P.boks 3664 gl.b. Oslo 1.

Paven selv har i sin apostoliske konstitusjon rost kuriens utmerkede arbeide i tidligere tider, men fastslår at «det moderne livs meget hurtige tempo og våre tiders og Kirkens nye vilkår» har nødvendiggjort forandringer.

Bestemmelsene går bl. a. ut på at Vatikanets korrespondanse herefter skal skrives på et av verdenssprøgene. Tre kontorer som har avfattet dokumenter på latin avskaffes og deres arbeide overføres til andre instanser.

Utenriksministeriets plassering som det første i administrasjonen har øket spekulasjonene om hvem som skal lede det. Den sittende utenriksminister, kardinal Cicognani er 84 år og ventes snart å gå av. Som mulige efterfølgere nevnes bl. a. to kandidater, kardinal Dell'Acqua, italiener og kardinal Fürstenberg, belgier.

I en kommentar til bestemmelsen om å utnevne biskoper som virker i bispedømmene til medlemmer av kurien, skriver ellers for eksempel «Catholic Herald» bl. a.:

«Det tydelige resultat vil bli at det historiske pavehoff nå blir avløst av et råd bygget på hele verdenskirken.»

Også på mange andre hold blir det uttrykt stor glede og tilfredshet over reformene.

NYTT POSTGIRONUMMER

Vennligst bemerk at bladets postgironummer nå er 20 46 48. Abonnenter som enda ikke har betalt kontingenten for i år bes gjøre dette snarest til det nye postgironummer.

ST. OLAV's eksp.,

Akersv. 5, Oslo 1 - Tlf. 20 72 48

«Bær hverandres byrder», Gal. 6,2.

CARITAS

Oslo bispedømmes sosialarbeide.

Send din gave til:

CARITAS, Fagerborggt. 17, Oslo 3.
Telefon 69 30 15

Postgiro 202 088 - Bankgiro 40/42.696

**Kontaktklubben
for eldre og enslige**

åpent hus hver onsdag kl. 11—15,
i Europahjemmet, Fagerborggt. 17 II,
Oslo 3.

NORSK DOMINIKANER —

(Forts. fra side 265)

nyttig tanke om vi i dag tok dette hefte frem, om vi da allerede har skaffet oss konsildekretene, leste og mediterte disse viktige avsnitt. Det er nemlig ikke bare til prestenes bruk konsilfedrene har skrevet om prestedømmet. De henvender seg også til hele Guds folk, som benytter seg av prestenes tjeneste.

Uten å kunne være så utførlig som et konsildekret, kan vi her trekke frem de viktigste tanker som kirkemøtet har understreket. Ved å la dem arbeide i oss vil vi allerede ta del i dagens store begivenhet.

I Kristus blir alle troende til et hellig og kongelig presteskap, så de kan frembære åndelige offergaver for Gud og forkynne Hans kraft, som kalte dem fra mørket til sitt underfulle lys.

For at dette fullt ut skal kunne skje, har Herren innsatt tjenere i sitt folk, som er kalt til å utøve presteembedet offentlig for menneskene i Kristi navn. Disse tjenere er i første rekke biskopene, apostlenes etterfølgere, men biskopene har fullmakter til å knytte andre tjenere til Herrens tjeneste, så disse også får del i den myndighet hvorved Kristus selv oppbygger, helliger og leder sitt legeme.

Prestene blir utvalgt blant mennesker og innsatt til å ivareta menneskenes anliggender overfor Gud. Derfor skal de

også komme alle mennesker i møte som sine egne brødre, de som er fjernt og de som er nær.

Deres første oppgave er å forkynne Guds evangelium for alle mennesker, grunnlegge Guds folk og få det til å vokse. De skal forvalte sakramentene, men ikke glemme at den kristne menighet også trenger at ordet stadig blir forkynt. Ordet og sakramentene er i virkeligheten uadskillelige.

Prestene er blitt viet til Gud for at de i de troendes forsamling skal feire hans hellige mysterier. Eukaristien rommer nemlig i seg alle Kirkens åndelige goder i hele deres fylde, dvs. Kristus selv, han som er vårt påskelam og vårt levende brød. Derfor fremtrer eukaristien da også som kilden til og høydepunktet av enhver forkynnelse av evangeliet, og den menighet som under prestens ledelse kommer sammen for å feire Herrens måltid, er selveste kjernen i de troendes samfunn.

Prestene utøver også et hyrdeembede i forhold til den myndighet som er dem gitt. De skal lære de kristne at de ikke skal leve for seg selv, men tjene hverandre med den nåde de selv har mottatt. Prestene skal ta seg særlig av de trengende og svake, eftersom Herren gjorde felles sak med disse, og ga dette som tegn på sin messianske gjerning, at evangeliet ble forkynt for de fattige.

Dette er en del av hva presten er viet til. Om han har vært tro husholder, vil Herren selv tilslutt uttale seg om — det

BARE EN GAMMELDAGS —

(Forts. fra side 269)

juni: «Det jeg selv savnet som ung og som jeg tror ungdommen i det store og hele savner, er kontakt med mysteriet. Mysteriet er noe som er klart i seg selv, men ikke for oss. Mysteriet er det som sprenger sansenes grenser. Det er her at Guds rolle helt kommer inn, fordi han opererer med sin nåde. Vi kan ikke rekke ham, men vi kan innrette oss mot ham gjennom liturgi og sakramenter. Hvis ikke Gud selv tar initiativet, bøyer seg ned til oss, forener seg med oss — da har vi ingen muligheter. Dette er nåden.»

Men for å kunne leve med dette mysterium, har den vanlige kristne sterkt behov for faste retningslinjer med hensyn til det han skal tro. I denne måneden blir det holdt en bispe-synode i Rom. For første gang etter konsilet vil 192 representanter for bispekonferanser over hele verden komme sammen for å bistå paven med å styre Kirken. Man skal behandle fem punkter: troskrisen, presteutdannelsen, de blandede ekteskap, refor-

får være Hans privilegium. Men vi kan allerede, hver enkelt av oss, spørre oss selv i hvilken grad vi hjelper presten til å utføre disse oppgaver og inspirerer ham dertil.»

KRISTIANSAND S.

DET LIGGER I NAVNET
TAPET FÅR DE HOS

TAPET OG KUNST

Tollbodgt. 15 a - Tlf. 23 930

ARENDAL**ADEL ELLEFSEN**

Aut. Installasjonsforretning

Tlf. 21 756 - Arendal - Tlf. 22 460

**BYGGMESTER
HANS NILSEN**Nesset 362
Arendal
Tlf. 22 647**SHELL — ARENDAL**TELEFONER:
Kontor 22 013
Anlegget 21 848**ARENDAL****MØRLAND-SKO**

Tlf. 22 802

Selvalgsforretning**DRAMMEN****GUSTAV THIELEMANN**

Pølse- og hermetikkfabrikk

Tlf. 83 41 84 - DRAMMEN

Utstyr for leger og
sykehus**Drammen Bandageforretning**

Øvre Storgt. 7 - Tlf. 83 11 71

TYRILYS ^{1/5} TYRI
FABRIKKER

Drammen

Har også landets eneste bivokspresseri

GUSTAV BØHM & SØN A/S

Bakeri og Konditori

Drammen

mene i kirkeretten og liturgien. Den kjente teologen pater Schillebeecks mener at det første punkt er det viktigste, men det som samtidig er mest delikat når det gjelder forholdet til de anderledes troende.

«Personlig mener jeg,» sier pater Schillebeecks, «at den katolske kirke på den ene side må vise stor åpenhet for den teologiske mangfoldighet, på den annen side må understreke det fundamentale Credo som trosnorm til trøst for usikkerhet i den nærmere

presisering av denne avgjørende trosbekjennelse for alle kristne kirker.»

«En kirke kan på et bestemt tidspunkt i sitt liv ennå være usikker når det gjelder spørsmål om bestemte, detaljerte fortolkninger . . . Men den kan ikke leve i usikkerhet angående sin fundamentale tro på Jesus som er Kristus.»

Her ser vi tydelig det som Kirken trenger i vår tid. På den ene side en ydmyk åpenhet, på den annen side faste retningslinjer når det gjelder de

fundamentale trossannheter som ofte i sin dypeste grunn forblir et mysterium for vår menneskelige forstand. En virkelig ærlig og god teolog og et sant kristent menneske bør være et menneske som kan undre seg, som henter kraft og inspirasjon i sakramentene, ved lesning av den hellige skrift og i bønn og betraktning av det store mysterium som Gud er.

På Jesu tid var det en av de ti som forsto og klarte dette, og denne ene var en fremmed.

TÅSEN BOK OG PAPIR A/S
ERLING THORNE

Kaj Munks vei 41, Oslo 8
Tlf. 23 02 40

SØREN HANSEN
Kolonialforretning

Langes gt. 6 - Oslo
Telefon 20 37 24

T. S. JACOBSEN

BEGRAVELSESBYRÅ

Ullevålsvn. 1 - Oslo

Tlf. 20 79 06 - 20 79 05
Privat 55 77 87 - 69 43 72

Byggevarer - Beslag - Ovner
Verktøy - Fliser - Linoleum
Tapeter - Farvehandlervarer
Kjøkkenutstyr

THIIS & CO. A/S

Haakon VII's gt. 1, Oslo
Sentralbord 41 77 30

NORENBERG & CO. A.S

MARGARINFABRIKK

OSLO

Leverandør av den bekjente
«NOCO» margarin

C. Tennant Sons & Co. A.s

Tollbodgaten 27 - Oslo - Telefon 42 18 94

E. Sunde & Co. Rørleggerbedrift A/s

VARME-SANITÆR OG SPRINKLERANLEGG

WISBECH
AKTIESELSKAP

MAJORSTUA - OSLO
MASKIN- OG ELEKTROTEKNISKE
FABRIKKER

THRONSEN & CO.
BOKTRYKKERI

Bernh. Getzgate 3 b, Oslo
Telefon 20 40 02 - 20 70 02

HØYESTERETSADVOKAT
GEORG LOUS

DRAMMENSVN. 4 - OSLO

Et godt tilbud!

«On The Rocks» glasset
„Pactofina“

Laget av tindrende klart glass.
Snobbete i utførelsen og støl formen.

Et alle tiders all-round glass.
Pris pr. stk. kr. 3.50.

Vi sender over hele landet mot postoppkrav.

Galligani

Stortingsgt. - N. Slottsgt.
Vikaterrassene.

OBS: Bestilling på abonnement, annonser, og henvendelser vedrørende adresseforandring, kontingent o. l. bes vennligst rettet til bladets ekspedisjon: St. Olav Bokhandel, Akersveien 5, Oslo. Tlf. 20 72 48.

SVENSK OG GOD

Uansett hvor den befinner seg i den norske kino-geografien når dette leses, hold øye med den svenske filmen «Her har du ditt liv» og gå ikke glipp av den! Den varer i innpå tre timer. Den er i svart og hvitt (bortsett fra noen korte drømmeglimt). Den handler om slitets folk i den svenske skogsbygda for et halvt århundre siden. Og er et meget betydelig filmverk, skapt av et stort, ungt talent (*Jan Troell*), *Eyvind Johnsons* roman om en proletarungdom omkring første verdenskrig («Romanen om Olof») er her i en gjennomarbeidet, perfektionert form blitt en glimrende bildekrønike — øm i sin poesi og naturfølelse, virkelighetstro i sitt artige tidsbilde, skarp og sint i sin sosiale kritikk. Der har knapt hinsides Kjølen vært skapt noen film som så overbevisende gjør Sverige av idag begripelig ut fra Sverige av igår. «Her har du ditt liv» vrirler av gode skuespillerprestasjoner, først blant dem *Eddie Axberg* som fattiggutten Olof. Så purunge og dog så modne begavelser har

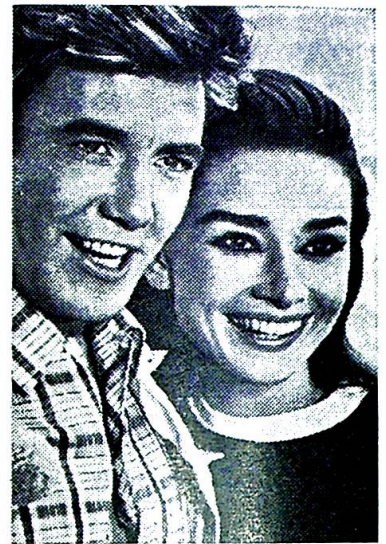
altså Sverige — Axbergs rike register, fra tenåringens drømmende sårbarhet over trass og opprør til målbevisst innsats, er egentlig forbløffende — han og regissøren forteller sin historie med en fremragende artistisk likevekt. Uskyld og forræelse, uvitenhet og kunnskapshunger, ensomhet og brorskapsdrømmer, blodslit og sosialt opprør er vevet sammen i denne skildringen av et ungt menneskes og en samfunnsklasses kår, og hårde kamp for å bedre dem. Jan Troell har gjenskapt et klasse-Sverige fra århundrets først tiår, med imponerende viten og detaljsans, med poesi, humor, hjertedannelse, brodd og sympati. Han har også selv ført kamera — over sommer- og vinterskoger, forhutlede provinsbyer og over menneskers ansiktstrekk i sorg og glede, ja rett inn i soløyet gjennom siv og bladverk, så en tenker: Slik drikker vi lyset i vårt ofte grå og skytunge Norden.

En rik, skamløst sannferdig og dypt menneskelig film!

«TO MÅ MAN VÆRE»

«Mine herskaper!» hørtes engang «Men overforfrisket herre utbryte i en Københavner-trikk, «jeg visste ikke hva lykke var før jeg ble gift! Og da var det for sent!»

Stanley Donens komedie «To må man være» virker lenge som et slags bittersøtt opplegg til den samme triste ekteskapsfilosofi. Den vel-tablerte og stress-pregede arkitekten Mark Wallace (*Albert Finney*) og hans hustru Joanna (*Audrey Hepburn*), bittert skjult bak et par enorme solbriller, biler gjennom Frankrike på vei til en rik kunde. Ordene mellom dem er få og blir lett irritable, så meget mer som veien stadig minner dem om en annen tur henover den samme vei, den-

gang deres kjærlighet var ny og deres ekteskap var et poetisk tegnet eventyr. Hvorfor brast fjæren — og hvordan? På den idé kan det spinnnes, og blir det spunnet adskillig — «To må man være» både morer og sjarmerer lange stunder av gangen. Men feilfri er den ikke. *Frederic Raphaels* manuskript til denne filmen er en smule masete og overflattisk. Bortsett fra et infamt og morsomt skildret amerikansk turist-ektepar som kommer inn i bildet, bæres filmen nesten utelukkende av *Finneys* og *Hepburns* stjerne-spill. Det holder ikke tankene helt borte fra en film som tydeligvis har tjent som uoppnåelig forbilde — *Claude Lelouch's* «En mann og en kvinne», hvor der var varme og klokskap av lødigere karat enn i «To må man være». Sammenstillingen av *Finneys* ubehøvlede og *Hepburns* elegante sjarme rekker ikke stort lenger enn til lek og litt sentimentalitet, over et emne som vel rommer både saltere tårer og stillere fryd, når en ser riktig efter.

brm.

ST. OLAV

KATOLSK TIDSSKRIFT FOR RELIGION OG KULTUR

Ansvarshavende redaktør: Åge Rønning.

Faste medarbeidere: Hallvard Rieber-Mohn O.P., Helge Erik Solberg, Gunnar Magnus og Jan Cato Mollestad.

Redaksjonens adresse: Akersveien 5, Oslo 1, telefon 20 72 26.

Redaktøren privat 28 01 04.

Ekspedisjon og forlag: Akersveien 5, Oslo 1.

Kontortid 9—16. Lørdag 9—14. Telefon 20 72 48.

Abonnement (direkte ell. gjennom postkontorene). Kr. 25 pr. år, kr. 12.50 pr. ½ år. Utlandet kr. 30.

Annonser: 10 dager før utg.dagen 24 nr. årlig. - Postgiro 204 648